UNDE ŞI CUM SE VOR DESFĂŞURA ÎNTRECERILE

ÎNOT. *Intrecerile vor avea loc între 28 august şi 4 septembrie la Olympia Schwimmhalle, situată în partea de sudest a parcului olimpic, la picioarele turnului de televiziune. Bazinul de concurs are o lungime de 50 m, lăţime de 21 m (8 culoare) şi o adincime uniformă de 2,50 m. In jurul său — tribune cu o capacitate de 9 000 persoane. Alăturat mai există două piscine pentru încălzire; una de 50 m/12,50 cu 2 m adincime şi alta de 16,66 m/8 m cu o adincime de 1,80. Fiecare ţară are dreptul de a înscrie cel mult trei concurenţi de probă. Cursele în care sînt înscrişi peste 32 de concurenţi vor necesita serii (contratimp), semifinale şi finale, iar celelalte numai serii şi finale.*

POLO. *Marea majoritate a partidelor din turneu se vor desfăşura în bazinul Dante, aflat în apropierea Satului olimpic. Caracteristici: lungime 50 m, lăţime 21 m şi adincime 2,50. Capacitatea tribunelor 3 300 de persoane. Cîteva dintre cele mai importante meciuri vor fi programate şi la Olympia Schwimmhalle. La turneu participă: Iugoslavia, U.R.S.S., Ungaria, Italia, S.U.A., Olanda, Mexic, Brazilia, Cuba, Australia, Japonia, ROMANIA, Spania, Bulgaria şi R. F. a Germaniei. Acestea vor fi împărţite în trei serii, tragerea la sorţi urmînd să aibă loc cu cîteva zile înaintea competiţiei. Primele două clasate în fiecare grupă se califică pentru turneul final.*

SĂRITURI. *Concursul va avea loc la Olympia Schwimmhalle, în piscina aflată în continuarea celei de înot. Caracteristici: lungime 20 m, lăţime 21 m şi adincime 5 m. Programul de disputare: 27—28 august — trambulină (f); 29—30 august — trambulină (b); 1—2 septembrie — platformă (f) şi 3—4 septembrie — platformă. (b). Primii 12 clasaţi în preliminarii se califică pentru finale.*

78 de zile pînă la inaugurarea Olimpiadei

Sporturile olimpice se prezintă

AZI: NATAŢIA

ECHIPA DE POLO, O CONFIRMARE

ÎNOTĂTORII ŞI SĂRITORII ÎN CURSA SPRE CALIFICARE

Înot, polo, sărituri. Trei sporturi distincte, unite doar printr-un termen comun — nataţia — şi prin acelaşi mediu de concurs — apa. Larga lor răspîndire pe întreg globul — F.I.N.A. coordonează 98 de federaţii naţionale — a adus, cum este şi firesc, acestor discipline (mai ales înotului) un loc de frunte în programul Olimpiadelor.

Anul acesta există perspectiva ca, pentru prima oară în istoria J. O., ţara noastră să fie reprezentată la toate cele trei discipline. Loturile, lărgite la această oră, cuprind sportivi tineri şi talentaţi, de o bună valoare internaţională din Bucureşti, Cluj, Reşiţa, Oradea şi Sibiu, capabili de o comportare onorabilă la cea mai mare confruntare sportivă a lumii.

Firească, cele mai mari şanse de a figura pe un loc de frunte le păstrează echipa naţională de polo. Recent, la München, ea şi-a cucerit cu brio (7 victorii din tot atîtea partide) dreptul de a evolua în turneul final, jocurile sale fiind apreciate elogios de numeroşi specialişti. Înotătorii şi săritorii — în schimb — nu au atins cel mai înalt standing internaţional; ei sînt însă tineri, ambiţioşi, şi vădesc certe perspective de progres.

Cum au evoluat principalii protagonişti ai celor trei discipline pe plan mondial, care este poziţia reprezentanţilor noştri faţă de celebrităţile sporturilor respective? Iată ce ne-am propus să vă prezentăm în această pagină, încercînd în acelaşi timp să evaluăm aproximativ şi posibilităţile tricolorilor.

UN LOC PRINTRE PRIMELE CINCI — OBIECTIVUL MINIMAL

Aflată de 18 luni sub o nouă conducere tehnică asigurată de exinternaţionalii Anatol Grinţescu şi Nicolae Firoiu, reprezentativa de polo a României, care a oscilat mult timp în mijlocul plutonului fruntaş, înclinînd îndeosebi spre partea inferioară, a revenit în ultimii doi ani la locul cucerit de „vechea gardă" şi atacă poziţii superioare. Anul trecut, de pildă, ea a cîştigat patru turnee internaţionale, iar în acest sezon (pînă la sfîrşitul lunii mai) alte trei; cea mai valoroasă performanţă a obţinut-o însă la „Trofeul Jadran", unde s-a clasat pe locul IV, pentru prima oară într-o competiţie de o asemenea amploare (veritabil campionat mondial neoficial). Victoriile asupra Italiei, R. F. a Germaniei şi Iugoslaviei, „remizele" obţinute la formaţiile U.R.S.S. şi S.U.A. i-ar fi conferit în mod normal chiar un loc pe podium. Surprinzătoarea înfrîngere suferită însă în faţa Olandei, chiar în ultimul meci al turneului, i-a privat pe tricolori de această satisfacţie.

În clasamentul alcătuit pe baza rezultatelor directe înregistrate în ultimii 4 ani de cele 7 candidate la medaliile ce se vor oferi la München, România ocupă locul V. Poziţia este aproximativă şi nu reflectă întrutotul actualele posibilităţi ale reprezentativei, deoarece trebuie să ţinem seamă că în alcătuirea ierarhiei au intrat şi rezultatele din 1969 şi 1970, cînd echipa a jucat mult mai slab ca la această oră, şi că peste 90 la sută din cele 33 de meciuri, polo-iştii români le-au susţinut în piscinele adversarilor, sau în cele neutre. Palmaresul direct al selecţionatei noastre pentru această perioadă în întîlnirile cu principalele adversare de la München se prezintă astfel:

ROMÂNIA	— UNGARIA	3	0	0	3 — 29
	— U.R.S.S.	5	0	1	4 16—24
	— IUGOSLAVIA	10	2	2	6 38—43
	— ITALIA	8	3	1	4 30—32
	— OLANDA	4	1	0	3 13—16
	— S.U.A.	1	0	1	0 4— 4

Firească, se pune întrebarea ce şanse are „7"-le naţional în marea confruntare münchineză? Noua echipă este alcătuită din cîţiva jucători cu mare experienţă (Culineac, Zamfirescu, Mihăilescu, Novac, C. Rusu, Szabo, Frăţilă) alături de tinerii Huber, Cl. Rusu, V. Rus, D. Popescu, Lazăr, Nastasiu, Slăvei, care i-au adus un plus de prospeţime şi vigoare. Viteza şi forţa componenţilor lotului au crescut, de asemenea şi rezistenţa necesară competiţiilor de lungă durată. Pentru ca echipa să devină cu adevărat redutabilă, jucătorii ar mai trebui să-şi îmbunătăţească arsenalul tehnico-tactic individual şi să se încadreze cît mai bine în sistemul de joc preconizat. Ceea ce îi dezavantajează pe tricolori, în comparaţie cu adversarii lor, este gabaritul, dar nu de puţine ori românii au suplinit acest dezavantaj printr-o mare putere de luptă şi multă dăruire.

O uimitoare detentă, un deosebit simţ al plasamentului şi reflexe remarcabile. Iată calităţile care l-au dus pe tînărul Şerban Huber în rîndurile celor mai buni portari din lume

Jocurile de la Hvar au dovedit (iar evoluţiile din acest an au confirmat) că echipa română posedă un portar de clasă (Huber), are fundaşi lucizi şi clarvăzători (Zamfirescu, Mihăilescu, Novac) şi atacanţi rapizi (V. Rus, Culineac, D. Popescu, Cl. Rusu, Lazăr), care ştiu să deruteze un sistem defensiv bine organizat. Ceea ce este, însă, şi mai important reprezintă faptul că polo-iştii români s-au debarasat total de complexul de inferioritate pe care-l aveau faţă de celebrităţile acestui sport, jucînd de la egal la egal, şi conducînd adesea, în faţa celor mai bune echipe din lume.

Cu aceste atuuri, reprezentativa ţării are şanse de a repeta cel puţin performanţa anterioară (locul V la Tokio) şi posibilităţi evidente de a o îmbunătăţi. Chiar dacă turneele din acest an — cu excepţia victoriei nete (7—2) asupra Spaniei — nu au fost prea concludente, jucătorii şi antrenorii păstrează un optimism lucid, bazat pe temeiuri solide. „Este foarte greu — declara antrenorul A. Grinţescu — să mizăm pe victorii în faţa Ungariei sau U.R.S.S. In celelalte meciuri păstrăm însă şanse intacte. Dacă ne vom pregăti cu totală seriozitate şi ne vom orienta bine sistemul de joc în funcţie de fiecare adversar, putem realiza o frumoasă surpriză. VREM SĂ NE CLASĂM CÎT MAI BINE ÎN RÎNDUL PRIMELOR CINCI FORMAŢII DIN LUME".

ŞAPTE FORMAŢII DE POLO ASPIRĂ LA MEDALII

Ultimele două decenii au stabilit în arena polo-ului mondial o ierarhizare destul de precisă a echipelor în două mari eşaloane valorice. Într-o primă grupă se află 10 reprezentative, pe care le întîlnim de regulă în aproape toate marile competiţii din lume: **Ungaria, U.R.S.S., Iugoslavia, ROMÂNIA, Olanda, S.U.A., Italia, R. F. a Germaniei, R. D. Germană şi Spania.**

Şi în rîndul acestor formaţii există o sensibilă diferenţă între „careul de aşi", alcătuit din **Ungaria, U.R.S.S., Iugoslavia** şi **Italia**, ţări în care acest joc cunoaşte o foarte largă dezvoltare, şi celelalte echipe. Ne-o confirmă, în primul rînd, clasamentele turneelor oficiale din ultimii patru ani:

1968 — J.O. de la Mexico: 1. **IUGOSLAVIA**, 2. U.R.S.S., 3. Ungaria, 4. Italia; 1969 — „Cupa Hungaria" (care înlocuieşte Trofeo d'Italia): 1. **ITALIA**, 2. R.D. Germană, 3. Ungaria, 4. U.R.S.S.; 1970 — Campionatul european: 1. **U.R.S.S.**, 2. Ungaria, 3. Iugoslavia, 4. Italia; 1971 — „Trofeul Jadran" (un campionat mondial neoficial): 1. **UNGARIA**, 2. Iugoslavia, 3. U.R.S.S., 4. ROMÂNIA.

Patru mari competiţii, aşadar, şi tot atîtea echipe învingătoare. Acestea se detaşează, de altfel, în fruntea ierarhiilor şi într-un clasament, alcătuit pe baza rezultatelor directe din ultimii patru ani, între 7 din cele 10 formaţii ale primului eşalon.

1. UNGARIA	34	24	6	4	79,4%
2. U.R.S.S.	40	26	10	4	77,5%
3. IUGOSLAVIA	36	20	7	9	63,2%
4. ITALIA	38	11	7	20	40,7%
5. ROMÂNIA	33	6	5	22	25,7%
6. OLANDA	29	4	2	23	17,2%
7. S.U.A.	12	1	1	10	12,5%

Pe primele două locuri — echipele **Ungariei** şi **U.R.S.S.** Campioana olimpică de la Tokio (1964) şi cîştigătoarea ultimelor două ediţii ale campionatului european (Utrecht — 1966 şi Barcelona — 1970) au, după părerea noastră, cele mai mari şanse de a intra în posesia titlului. Deşi se află pe locul secund, polo-iştii sovietici au cîştigat patru din cele cinci întîlniri directe cu echipa Ungariei.

Pentru locul III, lupta este complet deschisă celorlalte 5 formaţii. Prin prisma clasamentului de mai sus, **Iugoslavia** pare favorizată, ea pierzînd de 9 ori (în faţa Ungariei şi U.R.S.S. de 3 ori, României de două ori, Italiei o dată) în cele 36 de meciuri jucate. Şi echipa **Italiei** este o candidată serioasă la locul III. În ultimul ciclu olimpic, ea a realizat victorii la toate echipele (în faţa U.R.S.S. — două, Iugoslavia — una, România — patru, S.U.A. — una, Olanda — trei) cu excepţia celei ungare.

ÎN 64 DE ANI — 13 TURNEE ŞI 11 ECHIPE PE PODIUM

În programul Olimpiadelor moderne, polo-ul are una dintre cele mai vechi şi stabile prezenţe. Excepţînd J.O. de la Atena din 1896, vom întîlni turnee de polo în absolut toate ediţiile care au urmat. La început, întrecerea a fost deschisă echipelor de club, iar în tabloul învingătoarelor vom afla numele unor formaţii ca Osbourne Club Manchester (Anglia) în 1900 şi New York Athletic Club în 1904. La Londra, în 1908, titlul olimpic este disputat pentru prima oară de reprezentative naţionale. Selecţionata Marii Britanii obţine primul titlu, după trei victorii consecutive.

O mare surpriză în 1924 — triumful cu totul neaşteptat al Franţei, la Paris; în 1928, la Amsterdam, cîştigă echipa Germaniei. Începînd din 1932 (Los Angeles), reprezentativa Ungariei va domina cu autoritate această competiţie, şirul succeselor sale (cinci la număr) fiind întrerupt doar de „squadra azzurra" în 1948, la Londra şi în 1960, la Roma. Între timp însă, mai precis în ultimele două decenii, alte două formaţii, Iugoslavia şi U.R.S.S., îşi fac o puternică intrare în arena internaţională. În finala ultimei ediţii, cele două team-uri au oferit o luptă titanică, medaliile de aur revenind sportivilor iugoslavi, învingători la un scor de handbal, 13—11.

De-a lungul a 13 turnee au luat parte, o dată sau de mai multe ori, 35 de reprezentative naţionale din toate cele 5 continente. Dintre acestea, şase (Ungaria, Marea Britanie, Italia, Iugoslavia, Germania, Franţa) au reuşit să intre în posesia titlului olimpic, iar alte 5 (Belgia, Suedia, U.R.S.S., S.U.A., Olanda) figurează în tabloul (de mai jos) al echipelor medaliate:

UNGARIA	5	—	2 — 2
MAREA BRITANIE	3	—	0 — 0
ITALIA	2	—	0 — 1
IUGOSLAVIA	1	—	3 — 0
GERMANIA	1	—	2 — 0
FRANŢA	1	—	0 — 1
BELGIA	0	—	3 — 2
U.R.S.S.	0	—	2 — 2
SUEDIA	0	—	1 — 2
S.U.A.	0	—	0 — 2
OLANDA	0	—	0 — 1

ÎN PERSPECTIVĂ, UN DEBUT LA J. O.

Salt înainte. Execută Sorana Prelipceanu, tînăra speranţă olimpică a ţării noastre
Foto: Ion MIHĂICA

Istoria Jocurilor Olimpice moderne consemnează desfăşurarea primelor întreceri de sărituri în apă în 1904, la St. Louis, cînd nord-americanul G. E. Sheldon a cucerit medalia de aur la trambulină. În 1904 s-au disputat numai salturile de la trambulină bărbaţi, iar la următoarele ediţii programul a fost completat cu celelalte probe: 1908 platformă bărbaţi (campion H. Johansson — Suedia), 1912 — platformă femei (Christine Johansson — Suedia) şi 1920 trambulină femei (Aileen Riggin — SUA). Din 1920, programul Jocurilor Olimpice a cuprins cu regularitate toate cele patru probe, dominate cu autoritate, pînă în deceniul al şaselea, de sportivii din S.U.A., care au cîştigat de regulă toate cele trei medalii. Începînd din 1960, europenii îşi fac tot mai simţită prezenţa în disputa pentru locurile fruntaşe, în special la femei. La Roma, tînăra săritoare din R.D. Germană, Ingrid Krämer spulberă mitul superiorităţii americancelor, cucerind medaliile de aur la trambulină (3 m) şi la platformă (10 m). În 1964, la Tokio, Ingrid Krämer, reeditează victoria la trambulină şi sovietica Galina Alekseeva obţine medalia de bronz, iar în 1968, la Ciudad de Mexico, cehoslovaca Milena Ducikova realizează o mare surpriză, cîştigînd primul loc la platformă. La bărbaţi, reprezentanţii S.U.A. continuă seria victoriilor, dar concurenţa europenilor devine tot mai acerbă, dintre aceştia din urmă remarcîndu-se italianul Klaus Dibiasi care izbuteşte să cucerească la Ciudad de Mexico medalia de aur la platformă şi cea de argint la trambulină.

Între Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico şi cele ce vor avea loc la München, se pare că săritorii din Europa au realizat un progres mai simţitor. Reprezentanţii Italiei, R. D. Germane, U.R.S.S. şi reprezentantele Cehoslovaciei, U.R.S.S. şi R. D. Germane au manifestat, de la an la an, un vizibil salt calitativ.

Sportivii români se pregătesc să participe pentru prima dată la Jocurile Olimpice. O serie de rezultate promiţătoare obţinute la concursurile de la Rennes, Bucureşti şi Rostock, în compania unor săritori valoroşi, depăşirea baremurilor olimpice (360 p la trambulină, 290 p la platformă femei; 440 p la trambulină, 390 p la platformă bărbaţi), în condiţiile unor întreceri internaţionale, ne dau speranţe că Sorana Prelipceanu (14 ani), Melania Decuseară (26 ani) şi Ion Ganea (27 ani) se pot clasa printre cei 12 finalişti, ceea ce ar constitui o performanţă onorabilă dacă ţinem seama de puternica dezvoltare a săriturilor şi de condiţiile materiale din unele ţări. De altfel, Sorana Prelipceanu (elevă a antrenorului Aurel Breja de la Crişul Oradea) a şi realizat cîteva performanţe remarcabile la trambulină (printre altele, locul I la concursul de la Rennes, locul I la campionatele internaţionale ale României, într-o companie selectă) prin care i se acordă şanse pentru finala de la München. Ion Ganea (antrenor Norbert Hatzak, de la C.S.M. Sibiu) şi Melania Decuseară (antrenor Pantelimon Decuseară, de la Progresul Bucureşti), au obţinut şi ei unele rezultate promiţătoare şi, în plus, vasta lor experienţă de concurs îi poate ajuta să aibă o evoluţie bună într-o competiţie de anvergură.

Actualmente, componenţii lotului olimpic de sărituri se pregătesc cu asiduitate în vederea următoarelor concursuri de verificare, dintre care cele mai importante se vor desfăşura în Elveţia (15—16 iulie, la Köniz) şi în Italia (21—22 iulie, la Bolzano). Cu deosebit interes este aşteptată tradiţionala confruntare de la Bolzano unde, după toate probabilităţile, vor fi prezenţi toţi candidaţii la locurile de frunte ale Jocurilor Olimpice, inclusiv săritorii din S.U.A., Mexic şi Canada. De altfel, de comportarea la competiţia de la Bolzano, depinde în mare măsură participarea sportivilor români la întrecerile de la München.

POLOIŞTII ROMÂNI, DE DOUĂ ORI, ÎN APROPIEREA „CAREULUI DE AŞI"

Deşi jocul de polo este practicat în ţara noastră de mai bine de patru decenii, prima prezenţă a unei echipe româneşti la un turneu olimpic este consemnată abia în 1952, la Helsinki, alături de alte 20 de formaţii din întreaga lume. Lipsită de experienţa marilor confruntări, reprezentativa noastră pierde cele două meciuri din preliminarii (4—8 cu formaţia unită a Germaniei şi 3—6 cu S.U.A.), ratînd calificarea în turneul final.

Patru ani mai tîrziu, la Melbourne, „7"-le României este nevoit să joace în cea mai dificilă serie şi, după ce învinge echipa Australiei cu 4—2, pierde la limită în faţa echipelor Iugoslaviei (2—3) şi U.R.S.S. (3—4), care în final vor fi medaliate cu argint şi, respectiv, bronz. O altă înfrîngere, cu totul surprinzătoare, în faţa selecţionatei Marii Britanii (2—5) trimite echipa română tocmai pe locul 8 în clasamentul general.

Ediţia din 1960, desfăşurată la Roma, aduce jucătorilor noştri o primă consacrare pe plan mondial. În serii, Zahan, Bădiţă, Kroner şi coechipierii lor înving R.A.U. cu 5—0, Japonia cu 4—1, dar pierd în faţa formaţiei italiene (care va deveni campioană olimpică), după o partidă dramatică, cu 3—4. În grupa semifinală: 3—3 cu formaţia unită a Germaniei şi o nouă înfrîngere la limită, 2—3 cu U.R.S.S., rezultate ce elimină practic pe reprezentanţii noştri din lupta pentru medalii. În ultimele două meciuri, românii au întrecut Olanda cu 5—4 şi S.U.A. cu 4—3, ocupînd astfel locul V.

Performanţa va fi repetată şi la J.O. de la Tokio, unde am debutat cu o victorie la scor (9—4) în faţa Japoniei, urmată de o nouă înfrîngere (3—4) în faţa Italiei. După succesul cu 5—4 realizat împotriva reprezentativei unite a Germaniei, polo-iştii noştri au avut mari şanse de a pătrunde în „careul de aşi" şi a obţine, cel puţin, medaliile de bronz. Era suficientă o victorie în faţa selecţionatei U.R.S.S., dar această partidă decisivă s-a încheiat cu un rezultat egal (2—2), care a permis jucătorilor sovietici să ocupe locul III, trimiţînd în acelaşi timp echipa ţării noastre pe a 5-a poziţie.

Astfel, într-un clasament inedit, alcătuit pe baza tuturor rezultatelor înregistrate în ultimele şase turnee olimpice, din 1948 şi pînă în 1968, formaţia României, prezentă la numai 4 ediţii, în care a susţinut 20 de meciuri (9—2—9 89—68), s-ar afla pe locul VII din 33 de echipe, după reprezentativele Ungariei, Iugoslaviei, Italiei (cu cîte 6 prezenţe), U.R.S.S., Olandei (cîte 5 prezenţe) şi S.U.A. (6 prezenţe). Singurii jucători care ne-au reprezentat la 3 ediţii (Melbourne, Roma şi Tokio) sînt Aurel Zahan şi Alexandru Szabo, *recordmanii selecţionărilor (peste 200) în echipa naţională.*

ÎNOTĂTORII ÎN LUPTA CU BAREMURILE

Înotătorii români au fost prezenţi cu regularitate la ultimele cinci ediţii ale J.O. (din 1952 pînă în 1968), dar participarea lor s-a dovedit, de fiecare dată, simbolică, nici unul nereuşind să realizeze vreo performanţă cu adevărat remarcabilă. În ultimul ciclu olimpic, acest sport a cunoscut o dezvoltare uriaşă, recordurile mondiale şi europene atingînd limite la care nimeni nu visa în urmă cu un deceniu. Cu toate eforturile cîtorva antrenori destoinici şi a unor sportivi ambiţioşi, distanţa care desparte pe cei mai buni campioni ai ţării de vîrful piramidei a rămas destul de lungă, astfel că nici la această mare confruntare din vară reprezentanţii noştri nu vor putea străluci. Singurul obiectiv la care se pot gîndi cei trei înotători — **Eugen Almer, Anca Groza** şi **Marian Slavic** — aflaţi în perspectiva de a fi selecţionaţi în lotul olimpic, este calificarea în finalele probelor pentru care se pregătesc: **1 500 m liber, 200 m delfin,** şi, respectiv, **100 m** sau **200 m liber.**

În cele 7 luni de activitate în bazine acoperite, atît în S.U.A., Australia, cît şi pe continentul nostru, numeroşi înotători au realizat performanţe excelente, care vădesc pregătirea lor deosebită. Şi doi din cei trei sportivi români citaţi mai sus, **Almer** şi **Groza** au progresat simţitor, îmbunătăţind recordurile ţării (16:59,5 la 1 500 m şi 2:30,4 la 200 m delfin). Ei n-au reuşit însă să atingă şi baremurile severe impuse de federaţie: 16:45,0 şi, respectiv, 2:27,0.

Iată poziţia lor actuală în ierarhia mondială, ţinînd cont doar de rezultatele a numai trei sportivi din fiecare ţară:

1 500 m liber: Cooper (Australia) 15:57,7, Windeatt (Australia) 16:20,3, Tetlow (Australia) 16:30,7, Kinsella (S.U.A.) 16:32,6 Fassnacht (R.F.G.) 16:35,5, Burton (S.U.A.) 16:41,2, Grozaj (R.F.G.) 16:42,7, Jaudzins (R.D.G.) 16:43,4, Genter (S.U.A.) 16:46,9, Van der Kuil (Olanda) 16:47,7, Rosenkranz (R.F.G.) **16:52,8** Dockhorn (R.D.G.) şi Liseţki (U.R.S.S.) 16.54,2, Freudenberg (R.D.G.) 16:54,3 **ALMER (ROMÂNIA) 16:59,5;**

200 m delfin: Kother (R.D.G.) 2:22,6, Lindner (R.D.G.) 2:23,1, Neal (Australia) 2:23,2, Willie (S.U.A.) 2:23,5, Moe (S.U.A.) 2:23,7, Commerford (Australia) 2:23,8, Funch (Australia) 2:25,0, McInnis (S.U.A.) 2:57,7, Nagel (R.F.G.) 2:26,0, Machin (Anglia) 2:28,0, Zantvort (Olanda) 2:28,6, Buys (Olanda) 2:28.9, Brown (Anglia) 2:29.0, **GROZA (ROMÂNIA)** 2:30,4.

Ce şanse au cei mai buni înotători români de a figura printre finaliştii de la München? Clasamentele de mai sus sînt elocvente şi fac inutile comentariile suplimentare, mai ales că timpii respectivi sînt aproximativi şi pot fi mult îmbunătăţiţi, iar printre liderii şi-ar mai putea face apariţia şi alţi sportivi din Mexic, U.R.S.S., Suedia (la 1 500 m) sau înotătoare din U.R.S.S., Ungaria, Suedia, Canada, Japonia (la 200 m delfin).

Desigur, cunoscîndu-le marea ambiţie şi posibilităţile certe de progres, nu ignorăm faptul că Almer sau Groza ar putea realiza, la rîndul lor, progrese spectaculoase, dar pentru a-şi atinge ţelul propus ei vor trebui neapărat să ajungă la 16:30,0 şi 2:25,0, cifre suficiente pentru a urca pe unul din cele 8 blocstarturi în întrecerile finale. În ceea ce îl priveşte pe Marian Slavic, şansele sînt mai reduse şi perspectivele mult mai mici, deoarece în sezonul de primăvară, bucureşteanul nu a reuşit să coboare sub 55.0 pe „sută" şi sub 1:59,0 la 200 m liber, iar pentru a ajunge printre finaliştii i-ar fi necesare recorduri personale în jurul a 53,5 şi 1:55.0.

Vor fi capabili reprezentanţii noştri să atingă aceste limite foarte pretenţioase? Totul depinde de modul în care se vor pregăti în săptămînile următoare şi de viitoarele lor examene internaţionale, dintre care cel mai important va fi prilejuit de „Trofeul celor 7 coline", competiţie ce va avea loc în iulie la Roma.

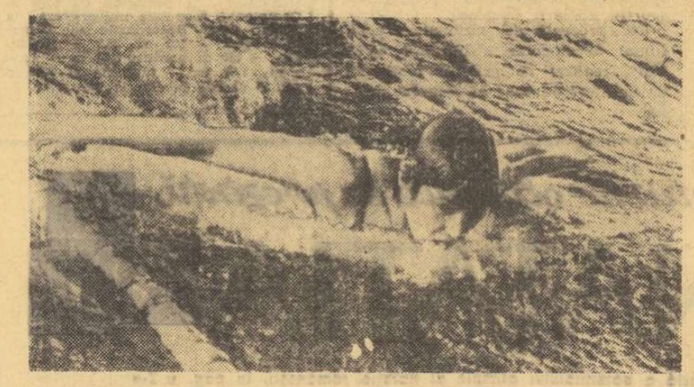

„Delfinul" Anca Groza promite rezultate de valoare internaţională. Mai ales dacă ne gîndim că autoarea a împlinit abia 16 ani.

Eugen Almer zîmbeşte satisfăcut la capătul cursei record (16:59,5) pe 1500 m liber. Vom surprinde oare, o imagine asemănătoare a reşiteanului şi în piscina olimpică din München?

Concluziile care se desprind din analiza prezentată în această pagină se pot formula astfel:

Echipa naţională de polo, cucerindu-şi un loc în rîndul celor 16 finaliste, deţine un potenţial destul de ridicat, incomparabil superior (o dovedesc rezultatele) celui din primii ani ai ciclului olimpic. Ea poate să repete cea mai bună performanţă (locul V), obţinută de două ori în cadrul J.O. şi chiar să o îmbunătăţească. Făcînd această afirmaţie ne bazăm pe existenţa unui lot (15 jucători) extrem de omogen, care face de pe acum dificilă alegerea celor 11 tricolori. Bine pregătită din punct de vedere fizic şi cu o concepţie modernă de joc, echipa de polo a României a dovedit prin întreaga evoluţie din ultimele 16 luni, că se află în imediata apropiere a celor mai bune echipe din lume, în faţa cărora a obţinut cîteva rezultate meritorii, şi că păstrează la o distanţă apreciabilă formaţiile din cel de al doilea eşalon valoric.

Desigur, lucrurile sînt încă departe de a fi puse la punct în totalitatea lor, dar cunoscînd ambiţia jucătorilor respectivi, marea lor dorinţă de afirmare şi calităţile deosebite ale antrenorilor A. Grinţescu şi N. Firoiu nu ne îndoim că „7"-le reprezentativ se va prezenta la München în condiţii optime.

Situaţia înotătorilor şi săritorilor este oarecum diferită. Ei nu au convins, încă, deplin pe selecţioneri că pot intra în posesia paşaportului olimpic, deşi au obţinut în acest sezon unele rezultate notabile. Din partea lor (şi mai ales a înotătorilor) se aşteaptă un efort susţinut, care să se concretizeze în antrenamente de cea mai mare intensitate, urmate de rezultate corespunzătoare, la nivel mondial. În acelaşi timp, însă, federaţia de specialitate va trebui să controleze îndeaproape pregătirea acestor sportivi şi să le asigure condiţii perfecte de antrenament.

Există, aşadar, temeiuri ca, în acest an, şi nataţia să contribuie la zestrea de puncte a delegaţiei olimpice române.

Pagină redactată de **Adrian VASILIU** şi **Dumitru STANCULESCU**